

Sygn. akt III Ca 1409/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 grudnia 2014 r. w G.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko C. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt I C 312/13

oddala apelację.

SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt: III Ca 1409/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju oddalił powództwo (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko C. Z. o zapłatę kwoty 699,02 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 387,25zł od dnia 5 lutego 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 10 września 2012r. strona powodowa skierowała do pozwanej wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i wydanie karty kredytowej w całości z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia, wskazując, iż dług pozwanej na ten dzień wynosił łącznie 619,11 zł. Kwota ta obejmowała: 387,25 zł kapitału, 135,86 zł odsetek oraz 96 zł opłat i prowizji. Bank wskazał, iż po upływie wypowiedzenia cała należność udzielonego kredytu stawała się wymagalna. Pozwana nie podjęła przesyłki pomimo jej dwukrotnego awizowania. W wyciągu z ksiąg banku z dnia 4 lutego 2013r. wskazano, że zobowiązanie pozwanej względem powoda wynosi 699,02 zł, a powyższa wierzytelność wynika z zawartej dnia 19 czerwca 2008 r. umowy o przyznanie limitu kredytowego Maxima (...) o nr (...).

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał zgodnie z art. 6 k.c. dowodu istnienia zobowiązania w stosunku do pozwanej. Sąd wskazał, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. W myśl ogólnych zasad postępowania dowodowego na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego żądanie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających

jej wnioski o oddalenie powództwa. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód powoływał się w toku sprawy na fakt istnienia zobowiązania pozwanej związanej z zawartą umową o linię kredytową i wydanie karty kredytowej z dnia 19 czerwca 2008r., jednak nie przedłożył przedmiotowej umowy. Nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można by było odtworzyć treść stosunku prawnego łączącego strony. Nie sposób też ustalić, czy naliczenia odsetek dokonane zostały zgodnie z umową (przy założeniu jej istnienia) łączącą strony. Zaoferowany przez powoda dowód w postaci regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego Maxima (...) był nieprzydatny dla ustalenia treści stosunku prawnego łączącego strony, bowiem nie wiadomo, czy regulamin ten stanowił integralną część umowy, a nadto, czy pozwany oświadczył, że zapoznał się z jego treścią. Tym samym powód nie wykazał istnienia podstawy stosunku cywilnoprawnego łączącego go z pozwaną.

Z kolei dokument w postaci wyciągu z ksiąg banku dowodzi jedynie tego, iż strona powodowa twierdzi, że pozwana posiada względem niej stosowne zadłużenie. Dokumenty te jednak nie mają charakteru dokumentów urzędowych.

Powód w apelacji zarzucił uniemożliwienie mu dochodzenia od pozwanej w całości dochodzonego powództwem roszczenia oraz naruszenie norm prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości i uznanie za dowody w sprawie przedłożone do akt dokumenty świadczące o roszczeniu, w tym historię operacji na rachunku kredytowym za cały okres obowiązywania umowy, poświadczających wysokość roszczenia i jego zasadność. Wniósł także o zasądzenie kosztów. Wskazał, że skoro strony zawarły umowę której realizacja polegała na elektronicznych transakcjach skutkujących obciążeniem rachunku limitu, to zdaniem powoda udowodnienia roszczenia stanowi przedłożony do akt sprawy wyciąg z indywidualnego konta pozwanej. Dowód ten pozwala ocenić wysokość zadłużenia pozwanej i odpowiada charakterowi umowy łączącej strony. Pozwana nie zakwestionowała istoty i brzmienia zapisów umownych, z czego powód powziął informację, że nie kwestionowała dokonanych z powodem ustaleń, powód przedłożył sposób wyliczenia zobowiązania objętego pozwem na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg banku oraz kosztów - jego opłat i prowizji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz podstawę prawną i unikając zbędnych powtórzeń przyjmuje je za własne. Zarzuty apelacji nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Wskazać należy, że zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku w postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd nie przeprowadza postępowania dowodowego, powinno jedynie zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swoje roszczenie. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż to na powodzie ciążył obowiązek wykazania zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. treści łączącego strony stosunku prawnego i wysokości wynikającego z tego tytułu zobowiązania pozwanej. Powód nie przedstawił w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji dokumentów, z których wynikałaby treść łączącej strony umowy, to jest nie przedstawił zawartej z pozwaną umowy, z której wynikają konsekwencje jej niedotrzymania, sposób naliczania odsetek umownych i karnych. Dopiero po złożeniu apelacji powód dołączył do akt sprawy umowę o przyznanie limitu kredytowego i o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) zawartej 19 czerwca 2008r. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominać nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w

postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że pod potrzeba ich powołania wynikła później. W niniejszej sprawie nie było przeszkód do wykazania swojego roszczenia przed sądem pierwszej instancji i dołączenia koniecznych dokumentów. Dowody te zatem należało uznać za spóźnione. Sam fakt, że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie i wydany przez Sąd Rejonowy wyrok jest z wyrokiem zaocznym nie powoduje jeszcze, że wszystkie okoliczności i fakty powołany przez powoda należy uznać za przyznane, jeżeli z przedłożonych dokumenty sąd nie był w stanie ustalić treści łączącego strony stosunku prawnego i wynikającej z niej wysokości zobowiązania.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.